

DAGNINGEN

"Det är gott att tacka Herren och att lovsjunga ditt namn, du den Högste."

—Psaltaren 92:2

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

DUBBELNUMMER
Augusti 1955 September

Konventet år 1955

ägde rum 31 juli—4 augusti hos våra kära syskon Dina och Axel Christensen å Slusemöllan. Vi blevo alla rikt välsignade, våra sinnen och våra tankar vändes till vår älskade Fader och Hans son Jesus Kristus. Syster Dina och broder Axel betraktar det som en förmån att få öppna det kära hemmet för vännerna, vi tacka dem ur djupet av våra hjärtan härför.

Mötet öppnades den 31 juli kl. 10 av br. Herman Larsen, som önskade alla hjärtligt välkomna. Han talade om förmånen att få samlas kring Guds heliga ord. Minde om de kära vänner, som vi nu saknar, vår gamle kära br. Lüttichau och N. C. Larsson. Vi glädja oss åt att de gått in i härligheten hos vår Fader.

Innerliga hälsningar framfördes från Br. och str. Falck och Br och str. Hagelstein, som vi kände stor saknad efter. Vännerna i Amerika sände vi också en varm hälsning, med bön om att också deras konvent måtte bliva rikt välsignat. Som en invignang till mötet lästes ps. 133.

Broder Hasselgård talade över ämnet: *Låten eder fyllas med anden.* Ef. 5: 18. Sång 216 och 10. Vi känna alla att vi äro välkomna, och vi känna också att Herren är med oss på detta ställe. Vi har samlats för att sjunga och lova Herren. Må våra hjärtan uppvärmas av kärlek till Gud och Hans son Jesus Kristus.

Moses var en trogen Herrens tjänare och han mötte motstånd från Farao, vilkens hjärta blev mer och mer förhärdad. Israels barn knorrade under förtrycket. Men Herren undervisade Moses vad han skulle säga både till Farao och till Israels barn. Moses förde dessa ut ur Egypten, även då knorrade de. Vi få aldrig glömma att vi äro barn till denne store Fader, och hans son Jesus Kristus. Sonen förringade sig själv och gav sitt liv för oss. Johannes visade på Jesus (Matt. 3—17). Vi se här hans stora ödmjukhet. I kristenheten har man föreställt sig att den helige ande är ett väsen, Rösten, som hördes vid Jesu dop var icke duvans utan Guds, duvan var ett tecken för dem, som voro med vid detta tillfälle.

Redan vid 12 års ålder undervisade Jesus med stor vishet och

förstånd i templet. Han levde hos sina föräldrar i Nasaret till sitt trettionde år då Han symboliserade sin invigning genom dopet till döden. När Jesus hängde på korset kanske Han tyckte att resultatet av Hans verksamhet här på jorden var bra magert. Men Han visste, att Han skulle uppstå som ett härligt andeväsen, och att enligt Guds plan hela världen skulle försonas med Gud. Människan blev ju skapad till Guds likhet. Vi behöva icke vara tveksamma om att de första människorna voro skapade till Guds likhet, fullkomliga.

Gud känner från början sina planer. Han behöver aldrig ändra dem. Vi människor måste ofta ändra våra planer, men Guds plan går oryggligt till sin fullbordan. Gud har icke givit oss större prövningar och frestelser än att vi kunna överleva dem. Han har lovat att bereda en utgång ur dem. Gud önskar av oss, att vi framställa oss inför Honom och säga: "Här är jag, använd mig Herre". Hur skapas en sådan förbindelse mellan Gud och oss? Genom att vi låta draga oss av Fadern till Sonen. Det är Jesus, som har givit lösepenningen för oss. Vi komma till Jesus, vi bekänna att i oss själva äro vi intet, och bliva rättfärdiggjorda vid tron på Hans offer. Då börjar för oss ett nytt liv, en lyckokänsla, som vi aldrig erfarit fyller våra hjärtan. Det är det första steget på vägen att göra Herrens vilja, och börja vandrigen på den smala vägen. Några bliva modlösa vid den första motgången, vi ha till att börja med närt oss av mjölkmat, men vi måste gå vidare för att lära oss tåla kraftigare föda. Motståndaren är verksam varje dag. Ha vi trons sköld mot hans angrepp, kan han icke göra oss någon skada. Men tyvärr är det många, som lägga den åsido, sinnet blir förgiftat och söndringar uppstå bland Herrens folk. Vi få icke dricka oss druckna av t. ex. villfarelsens vin om allas frälsning. Den läran låter så underbar, men den är icke i enlighet med Guds ord.

Herren sände sin gode och trogne tjänare broder Russel för att visa, att vi leva i Herrens närvaros dagar. Se vi icke hur mycket vi ha att tacka Herren för, så äga vi icke Hans ande. Se vi icke att br. Russel var Hans tjänare, komma vi också vilse. Vi, som fått andens gåva, måste också se vad Guds vilja är. Ef. 4: 25. Få vi höra ett ont rykte, må vi aldrig upptaga det, vi skola i stället gå till den anklagade och uppmuntra honom. På det sättet vinna vi kanske vår broder. Har han förlorat det ljus han från början ägde har han bedrövat Guds heliga ande? Alla köttets svagheter måste bekämpas, eljest bliva vi aldrig övervinnare. Motståndaren är farlig för

dem, som ha valt att följa Jesus. Satan kan förskapa sig till en ljusets ängel. "Bedröfvann icke Guds heliga ande, vilken i haven undfått såsom ett insegel för förlossningens dag." (Ef. 4: 30.)

I Hebr. 5: 8 se vi hur Jesus lärde lydnad genom sitt lidande. Vi ha inte gått fram på korsets väg om vi fortsätta att nära oss med mjölkmat, och vägra att mottaga fast föda. Vi måste lära oss skilja mellan gott och ont. Det onda kan se mycket gott och lockande ut. Rom. 8: 14 talar om andens vittnesbörd och säger, att alla, som drivas av Guds ande, de äro Hans barn. Må vi vara trogna mot Dig Fader och mot Din son Jesus Kristus. Vi veta att dina änglar slagit sitt läger omkring oss. Må vi aldrig förlora Din ande. *Amen.* (Sång 218 sjöngs till minne av de kära, som gått på andra sidan.)

Mötet började kl. 15.

Broder Herman Larsen. (Sång 182 och 178).

Vi äro på väg till Jerusalem och ingen av oss vill vika från den vägen. Sången 178 minner oss om, att vi måste fyllas av sanningens ande. Vi önska att samlas kring livets ord, och vi kunna icke säga att vi känner det så väl, att vi icke behöver känna det bättre. Varje morgon läsa vi mannatexten, min hustru och jag. En dag talade texten alldeles särskilt till mitt hjärta. Det var texten för den 21 juli. Vittnesbördet om sanningen skall kosta alla Guds barn deras liv. Avlägga vi ett verkligt vittnesbör om sanningen, som kommer att kosta oss livet? Paulus skrev till Timoteus att han hade avlagt den goda bekännelsen. Det kan vara oss en hjälp på vår besökelses dag. Borde vi inte visa mer nitälska i att vittna om sanningen. Joh. ev. 18 kapitel talar om Jesu ord: "Därtill är jag född och därtill har jag kommit i världen, att jag skall vittna för sanningen." Överstepräster och de skriftlärda beslöt attt oskadliggöra Jesus, att få Honom korsfäst. När Jesus stod inför Pilatus i sin renhet och oskuld, frågade denne Honom: "Är du judarnas konung?" Han frågade även folket. "Vad haven I för anklagelse att frambära mot denne man?" Judarna hade icke rätt att avliva någon, en orättfärdig person kunde stenas av folket, men enligt profetiorna skulle Jesus upphöjas genom korsfästelse. Pilatus önskade att giva Jesu fri i det han sade: "Jag finner Honom icke skyldig till något brott. Vi veta att Jesus är en konung, som skall vittna om sanningen, och att var och en, som är av sanningen hör Hans röst. Genom Guds nåd och kärlek ha vi fått lära känna sanningen. — Vi har nu en broder bland oss,

som varit i Ryssland. Han kom att höra om återställsens tider, och blev intresserad. Fick 1: a delen av Studier i skriften och kom till sanningens kunskap. Han fick nåd att se Jesu fullkomliga verk och Hans plan för världens välsignade. — En dag kom en förvirrad själ hem till oss. Hon trodde på allas frälsning, och jag rådde henne att läsa 1: a delen av S. i S. Dessa böcker ha lett mig in i sanningen, de hjälper oss att förstå Guds plan. Vi ha fått nåd utöver nåd. De, som kunna se att Jesus, som ödmjukade sig själv och gav sitt liv för världen, kommer att bli världens konung, äro lyckliga. Vi äro genom Guds nåd de, som fått lära känna att Jesus är konungarnas konung, och herrarnas herre. Det är endast få, som hört och förstått detta. Pilatus lät över Jesu kors skriva orden: "Jesus från Nasaret, Judarnas konung". Översteprästerha och de skriftlärde förebrådde honom härför och sade: "Skriv att han säger sig vara judarnas konung." Men Pilatus, som säkert var övertygad om att Jesus var judarnas konung svarade dem: "Vad jag har skrivit, det har jag skrivit." Där avlade Pilatus ett vittnesbörd.

När jag var en ung man och lärde att känna Gud, skrev jag i min bibel: "Herre, lär mig att känna Ditt ord." Och Gud gav mig genom en broder 1: a delen av S. i S. Vilken stor välsignelse har icke denna bok tillfört mitt hjärta. I Joh. 10 kap. talas om den gode herdens röst, denna röst, som vi lyssna till, och som fyller våra hjärtan med ljus och glädje. Motståndaren försöker taga bort denna glädje, men hålla vi oss nära Jesus, skall detta icke lyckas för honom. Vart skulle vi gå om icke till Jesus? Han som har det eviga livets ord. Paulus säger till Timoteus: "Förbliv du i det du har blivit överbevisad om". Jesus hade undfått vishet från höjden, fariseerna och de skriftlärde hade jordisk kunskap. Vilkens lära är den högsta? Om vi vilja göra Guds vilja måste vi taga reda på om läran är från Gud. "Var har denne sin lärdom från", frågades om Jesus Kristus. Vi veta att det är från Guds ord. Vi måste lära känna sanningen, och när vi gjort detta, skola vi aldrig lämna den, om vi förbliva trogna. Gud skall själv omvända hela världen, vi skola uppbygga Kristi kropp, överlämna vår vilja, vårt allt till Honom och låta Honom offra oss. Gud tillstodjer svåra provningar för att den nya skapelsen skall utvecklas. Vi måste bli mer och mer lika Hans son. Vi ha löftet att i evighet få vara tillsammans med Honom. Tänk att Gud önskade, att giva Sonen en brud. Det är nåd utöver nåd att få bli medlemmar av brudklassen. Må Herren leda oss till livets slut, må vi söka bli till välsignelse för andra. Amen. (Sång 171.)

DEN 31 JULI. (Sång nr 20). Mötet började kl. 19.

Broder Lindstrand från Göteborg sjöng en sång.

Broder Dominique avlade ett personligt vittnesbörd, men riktade först ett tack till vännerna Christensen och Larsen för den godhet, som de bevisat honom på olika sätt. Sade att detta var fjärde gången, som han nu deltagar i konventet vid Slusemøllen. Han kan aldrig glömma när br. Axel med stor hjärtlighet slog sina starka armar kring honom till ett hjärtligt välkommen första gången. Han förstod icke då det danska språket så bra. Hörde år 1910 br. Lundborg tala om Sanningen, köpte delar av S. i S., som han studerade med intresse. Deltog i andlig verksamhet på olika sätt till dess han fyllde 60 år. Då lämnade han alla sina förutvarande uppdrag, inseende att han endast givit Gud en del av sitt liv.

En kväll under det första Staevnet för fyra år sedan, när han kommit upp på det lilla rum, som han f. n. bebor, talade Guds Ande så mäktigt till honom och minde om alla försummade tillfällen och många brister i hans andliga liv. Efter en hård bönekamp segrade Gud i mitt liv, sade broder D. och jag invigde mig till Herrens tjänst 100-procentigt. På broder Sandbloms inititiv hade jag tidigare börjat översätta artiklar från "the Dawn," men efter den dagen, blev detta arbete en verklig glädjekälla för mig, fortsatte broder D. Ingen väckelsepredikant i världen hade kunnat åstadkomma ett så genomgripande resultat, som Gud då gjorde genom sin Ande.

— De vänner, som voro med vid förra årets konvent, minnas säkert att jag i ett föredrag använde mig av många bibelcitater, som jag anmodade broder Herman Larsen att läsa på danska språket och strax därefter skulle broder N. C. Larsson läsa samma bibelord på svenska språket, vilket också skedde. Guds Ande var den gången mycket aktiv, men ingen av oss kunde väl den gången ana att vår broder N. C. Larsson var tillsammans med oss för sista gången i ett konvent på jorden.

Några månader därefter dog vår broders hustru, och enär hon hade tidigare uttryckt sin önskan om att jag måtte närvara vid hennes begravning för att med tal och sång förhårliga Herrens namn, så reste jag då till Vinslöv. Br. Larssons maka hade varit ett stort stöd för vår broder även då det gällde arbetet med Dag-

ningen, varför vår broder nu kände sig mycket hjälplös. Från den stunden gick jag in för att med Guds hjälp bistå min broder i arbetet för Herren och Hans Sanning. Jag har tidigare nämnt om detta i Dagningen och vill blott omnämna, att det sista telefonsamtalet, som vi hade med varandra, *grep mig djupt*.

Broder N. C. Larsson hade varit hemma några dagar från lasarettet, där han blivit opererad och skulle nu in för andra gången till en allvarligare operation. Han var glad, som vanligt, och yttrade följande ord:

"Jag har nu gjort allt klart för Dagningens februari-nummer och skall nu in för den andra operationen. Om några dagar, skall jag, om Gud vill, vara hemma igen, och då, käre broder Einar, — *tänk vad vi då skola älska varandra*".

Några dagar senare var han död. Operationen lyckades men en blodpropp ändrade helt hastigt hans liv. Det var Herrens vilja att han skulle hemkallas till den "triumferande församlingen" på den andra sidan förlåten.

Jag hade i Dagningens februari-nummer skrivit en dödsruna över vår käre broder Lüttichau, som f. ö. vår broder N. C. Larsson tyckte var mycket bra. I Dagningens mars-nummer fick jag skriva vår broder N. C. Larssons dödsruna.

Allt detta känner alla Dagningens läsare väl till förut.

Med Guds hjälp har jag lovat att fortsätta utgivandet av Dagningen t. v., d. v. s. till dess att vår himmelske Fader utser någon annan.

Må vår hemgångne käre broder N. C. Larssons förhoppning bli verklighet för oss alla, vi som ännu dröjer kvar här i skuggornas land, *må vi av hjärtat älska varandra*.

Vår ryske broder Woskrensenky sjöng med sin sköna stämma en sång, därefter avslutades det uppbyggliga mötet av

Broder Herman Larsen med ps. 27. Varest Herren är, där är levande stenar, som templet uppbygges av.

Under alla dagens möten medverkade två danska bröder, med violinmusik, nämligen Carl Lögstrup från Viborg och Marinis Pedersen från Brande (Jylland). Dessutom vår svenske broder Erik Olsson från Olofstorp, som med inspiration spelade på sin åttasträngade fiol. Vid orgeln tjänade broder Einar.

DEN 1 AUG. (Sång 57 och 201.) Mötet började kl. 10 fm.

Broder Hasselgård talade och sade att vi med tålmod måste hålla ut till dess vi nå målet. Vi måste taga tid till att växa står det i sång 201. Han önskade tala över ämnet: *Kvarlevan och väntetiden.*

Paulus talar i Rom. 6 kap. och frågade oss: "Skola vi förbli i synden för att nåden skall bli så mycket större?" I dopet hava vi blivit begravda med Kristus. Vi måste överlämna oss helt i Guds händer, göra vi det bli vi nya skapelser. Anden strider mot köttet och köttet mot anden. Vi, som försöka vandra på den smala vägen, önska att bli levande brev. "Var och en, som är av sanningen, han hör min röst," säger Jesus. I världen ljuda många röster, som få en del att vika av vägen. En röst är den enda rätta, och det är Herrens röst. Vi hava det löftet att vi äro Jesu medarvingar. Gal. 3: 27 säger: "I som ären döpta till Kristus haven iklätt Eder Kristus." Vi äro andrliga israeliter, och till dessa talar Herren i Nya testamentet. När en själ har invigt sig fullt till Gud, fylles hans hjärta av en utesäglig glädje. Vi näras först av mjölk. Hebr. 6 kap. talar om att vi måste tillväxa för att tåla fast föda. Vi äro alla säkra på att vi leva i den allra sista tiden, då det kommer att bli en hushållningsförändring.

Återställsens tider skola komma, de gamla värdiga komma att uppstå och bli Guds redskap att förtälja hushållningsförändringen. Jes. 10: 21—23. Rom. 9: 27 talar om att endast en ringa del av vetet skall inbärgas, en mängd vete måste kasseras. Fotmedlemmarna i Kristi kropp äro ännu kvar i köttet. De, som falla säga: "Allt är som förr." Br. Russel är den Herrens tjänare, som fått nåden att giva oss ljus över kronologien, han har icke endast sett året 1914, som betecknar hedningarnas tidens utlöpande utan även visat på, att då kom det första världens ve. Br. R. säger att kort efter den tiden skulle församlingen vara borta. Han har rätt häruti, ty en dag är för Gud såsom 1.000 år Guds tidräkning är en annan än vår. Dären säger i sitt hjärta: "Det finnes ingen Gud," han säger att naturen, det är Gud. Bibeln talar sanning. Vi stå nu här såsom kvarlevan av församlingen, och vad vi nu skola väpna oss med, det är tro och tålmod. Vi böra vara Herren djupt tacksamma för att Han sände oss denne gode och trogne tjänare br. Russel, som fick öppna skrifterna för oss. Man kommer icke fram till den djupa sanningen utan en insats. Den människa, som tänker

djupt, undrar var upprinnelsen är till allt det underbara på jorden. Är det då en uppriktig sökare, föres han av Gud till Jesus, får veta att alla hans synder äro förlåtna för Jesu blods skull, och får då det sanna och rätta ljuset. Vi, som äro här, ha genom Guds ord fått det rätta ljuset, och vi önska att vandra i Jesu fotspår ända till slutet av vår levnad. Vi äro döpta till Jesus Kristus, vi hava iklätt oss Honom, och nu måste vi försöka att vandra så som Han vandrade. Jesus kämpade hela nätter i bön till sin himmelske Fader. Han visste att Hans uppgift var att återlösa den fallna mänskligheten. I nattens ro och stillhet hade Han umgänge i bön med sin Fader. Han utsattes för stora frestelser, Han blev av djävulen erbjuden makten över alla världens riken. Han svarade Pilatus, att Hans rike icke är av denna världen. Människorna äro ännu under denna världens furstes våld, och de se icke det sanna ljuset. Måtte andens samband mellan oss bliva allt starkare och starkare. Vi skola aldrig gå Gud i förväg, vi måste vänta på Hans tider. Lyssna icke till det ena eller det andra, som icke är i överensstämmelse med det sanna ljuset. Det är sorgligt att några, som en gång med glädje mottagit sanningens ljus, fallit i mörker.

Noa står som den förste troshjälten. (1:a Moseb. 6 kap.) Han blev bespottad och hånad av människorna, när han på Herrens befallning började bygga en ark. Han och hans familj voro de enda rena av släktet, deingo överleva, medan alla de övriga förgingos genom syndaflo den. Gud upprättade med honom ett förbund, hans familj skulle befolka jorden när alla de övriga blevo utplånade. (1:a Moseb. 8 kap.: 15—22). Abel var den förste, som offrade ett brännoffer åt Herren. Noa offrade även ett brännoffer. Noa trodde på Gud och belönades härför. I 1:a Moseb. 12: 1 talar Herren till Abraham, och lovar honom rika välsignelser, därför att han visade lydnad för Gud. I 1:a Mos. 13: 14 får Abraham och hans säd löfte om landet för evärdlig tid.. Även i 1 Mos. 15: 1—6 visas Abrahams tro på Herren. Vi måste också tro att Gud kommer att belöna alla de, som tro och hålla fast vid Honom. Vi måste tro på Herren med barnets tro och tillit. Jesu väg var inte blomsterströdd, ej heller Paulus, som genom alla sina lidanden blev än starkare. Han kunde vid slutet av sin levnad säga: "Jag har kämpat den goda kampen, jag har bevarat tron, nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig."

Vi ha också orsak att glädjas. Vi tro att Herren nu sagt till våra trogna syskon, bröderna Lüttichau och Larsson: *Ni ha kämpat den goda kampen, Ni ha bevarat tron, kommen in i min glädje."*

I 1:a Moseb. 17:1—8 talar Gud till Abraham och säger, att han skall bli en fader för många folk. Guds ord står fast, och Israels barn skola få *hela* Kanans land till evärdlig besittning. Hebr. 6:13—15 v. talar åter om Guds löfte till Abraham. Jes. 64:1—4 visar att Herrens berg = *rike* — skulle komma jordens riken att skälva (darra). Så har redan de vis skett, och Herrens rike skall komma i stor härlighet. Detta söndersläende började år 1914, och pågår ännu. Jes. 34:16 visar att Herrens ande har samlat oss, för att vi skola hålla samman. En kärleksfull förmaning varnar oss för alla villfarelser, all splittring. Det är motståndarens största glädje att komma med nya läror. Det är några, som lära villfarelsens läror, må vi icke lyssna till dem, utan till Herrens röst. Hebr. 10:35—36 säger, att vi icke skola kasta bort vår frimodighet, som har med sig en stor lön. Vad vi skola göra, det är att söka vandra som Jesus vandrade, då skall också vår himmelske Fader belöna oss enligt sitt löfte. *Gud vare lov, vår Mästare har redan kommit, vi kunna glädja oss åt att Han är oss nära.* Se vi att Herren har ett ärende för oss måste vi med glädje lyda Honom. Om vi förbliva i den himmelska arken skola vi nå målet. Hebr. 13:12—13. Vi få gå ut till Jesus (utanför världsliga och religiösa samfund) och bära Hans smälek. Vi skola bli föraktade och vanärade, men vi måste städse minnas att Gud är trofast, och Han skall i sinom tid vända vår bedrövelse i glädje. Ps. 27 *Må vi förbida Herren. AMEN. Sång 197.*

DEN 1 AUG. Mötet började kl. 15.

Broder Herman Larsen. (Sång 114 och 206.)

Ett föredrag från vår tyske broder Hegelstein upplästes. Broder Hegelstein önskade oss nåd och frid från Gud. Tyvärr kunde han icke komma till konventet, som han så gärna önskat. En dag kommer, då vi alla skola vara tillsammans, och på den dagen må vi vänta med tålmod. Han skriver att "många av oss äro gamla och längta att få bryta upp och vara med Herren." Mose fick från Pisgas höjder blicka in i det förlovade landet, men han fick icke komma därin. Han slog på klippan för att få vatten, i stället för att tala till den. Vi se också Guds rike på avstånd, det himmelska landet, och hoppas att snart få komma

dit. Vi veta att jorden skall bliva förunderligt härlig. Profeten och psalmdiktaren giver oss i psalmerna 65—67 en god inblick om både jordens och himmelens skönhet och glädje. Vilken fröjd för oss att kunna förstå Guds rikets hemligheter. I ps. 65 1 vers säger Eberfeldt övers. att vi må lovsjunga Herren i Sion. I ps. 33 lovsjunger David med jubelklang. Sion är den plats, varest Guds regering har sitt säte.

I ps. 149: 1—3 talas om en ny sång i de frommas församling. Vi må fröjda oss över vår Konung och lova Hans namn. Ps. 150 ger också uttryck för lov till Gud, allt vad anda har må lova Herren. Halleluja.

När Guds ark fördes åter till Jerusalem, befallde David, att den under jubel- och glädjesånger skulle föras åter. Fylles icke våra sinnen med stor glädje när vi se att stenhjärtana tagas bort ur människornas bröst och de skola få varma hjärtan i stället. Det skall komma en dag, när bindeln skall tagas bort från deras ögon, och de skola se den härlighet Gud har i beredskap. Gud sparade icke sin egen son när det gällde världens välsignande. "Alla länder skola tillbedja Dig, de skola lovsjunga Ditt namn." (Ps. 66: 4.) Vi glädjas åt de härliga löften Gud givit oss, att vi få vara Jesus Kristus behjälpliga vid Hans återställelseverk. Motståndaren försöker göra oss modlösa, säger att vi äro högmodiga, som tro att vi kallats av Gud. Må vi alltid tänka på Guds ord: "Salig är den vars överträdelse är förlåten" och "Salig är den Du utväljer." Vi måste alltid tro, att det är Gud, som har kallat oss till sitt underbara ljus. Vi få icke bryta staven över dem, som icke vilja höra Guds ord. Deras tid är ännu icke kommen, men när tiden är inne skola alla höra och förstå det. (Ps. 85: 1012.) "En dag i dina gårdar är bättre än eljest tusen." Att vi sitta här för att höra Guds ord visar, att vi äro överens med David. Ps. 27: 4. Guds barn älskar sanningen därför att de äro befreundade med den. Vi måste använda mycken flit för att uppnå all denna stora härlighet. Ju mer vi anstränga och bemöda oss att följa i Jesu fotspår, dess mera gläder sig Fadern över oss. "Med underbara gärningar bönhör Du oss i rättfärdighet. Du vår frälsnings Gud." Ps. 65: 6. Men liksom en gång Israels barn bävade vid Sinai, så skola människorna bäva när Guds domar drabba jorden. Gud skall stilla havens brus och böljornas brus och folkens larm." Ps. 65: 8. Uppfyllelsen av profetiorna håller nu på att äga rum. Vi leva icke blott i trons, utan även i uppfyllelsens tid. Atom-åldern, som vi nu leva i, kommer folken att bäva. Men vi veta att Gud vill förvandla fruktan till glädje. "På morgonen av den nya da-

gen jubla Sions väktare, världsmänniskorna skola då leva i fruktan, men jubel skall råda om aftonen. Den tusenåriga regeringen skall visa alla Guds godhet."

Broder Herman fortsatte:

— "Vi veta att br. Hagelstein under kriget har levat under mycket svåra förhållanden. Men han tänkte ofta på psalmistens ord: "Dina spår drypa av olja". — Men den tid är snart inne då människorna skola förstå att de äro vilseledda, på den tid då Gud visade att Han är kärlekens Gud. Då skola alla förstå, att de levat under motståndarens regim, och jubla över att Jesus Kristus nu tagit till sig sin makt, där rätt och rättfärdighet äro Hans trons grundvalar. Guds ord skall icke vända åter fåfängt tillbaka utan att hava utträttat det, som utlovats. Hur annorlunda är icke den utsikt, som Guds ord lovat oss än den, som ofta felaktigt framställes.

Jag skulle önska att jag kunde tillsammans med eder sjunga: "Gud välsigne oss, och alla jordens ändar frukte Honom." Jag vet att längtan att få höra Guds ord fört Eder till Slusemöllan, och det skulle glädja mig mycket om mina ord kunde bliva till någon glädje och uppmunt-
ran Gud välsigne oss alla. AMEN." (Sång 95 och 97.)

Bröderna Dominique och Woskresensky sjöngo med sina vackra stämmor var sin sång.

DEN 1 AUGUSTI. Mötet började kl. 19.

Broder Axel Christensen. (Sång 131.)

Syster Dina och jag ha ofta talat om att det vore omöjligt att hålla ett konvent om br. Lüttichau skulle saknas. Br. L. kände kanske att hans liv snart skulle var slut, och han önskade att vi skulle visa, att vi kunde vara honom förutan. Nu ha syster Dina samlat och upptecknat några av hans sista tankar. Han pekade på korset, och sade ofta: "*Håll ut, håll fast vid det.*" Han uppmanade oss att visa kärlek. Personligen har han betytt så mycket för oss båda, hans liv svarade med hans förkunnselse. Vi måste fråga oss, om vi ha ett budskap, som församlar. Vad nyttjar kunskap om den icke för oss rätt. Han blev motsagd, förhånad, men han var lika kärleksfull ändå. Här några tankar från Galaterbrevets 5 kapitel.

Det är två makter eller principer inom oss, som kämpa om makten. I Joh. 3: 3 säger Jesus, att vi måste födas på nytt. Fadern söker sanna tillbedjare. I 1:a Kor. 2: 7 talas om en hemlighet, som Gud från evighet har bestämt, och som är, "Kristus i eder, härlighetens hopp". Guds tankar och vägar äro högre än våra. Köttets åtrå är fiendskap mot Gud. Vi måste bekämpa denna. Vi må veta att Kristus har betalt lösenpenningen för oss. Av nåden äro vi frälsta genom tro, åt så många som togo emot Jesu gav Han makt att bliva Guds barn. Det är svårt att kämpa mot vår gamla människa, ovanifrån få vi en ny natur. Kampen fortgår till vår levnads slut. Vi må av hjärtat bedja för en själ i nöd. Joh. 5: 18. Vi måste vakt apå oss själva, vi kunna falla om vi icke äro vakna. Var och en, som är född av Gud, han tager sig till vara, och den onde kommer icke vid honom. Den, som förbliver i Jesus Kristus är en ny skapelse, det gamla är förgånget, och allt har blivit nytt. Vi äro nedsänkta i dopet till döden med Kristus, och börja att leva ett nytt liv, vandra en ny väg. Må vi icke blicka på det gamla, utan se framåt mot det nya livet. Liket Paulus må vi bedja att Kristus genom tron må bo i våra hjärtan. Den som lever efter sina luster är död. Guds frid, som övergår allt förstånd, skall bevare våra liv i Kristus. "Förbliven i mig", säger Jesus. Ha vi en trädgård och plantera där, gå vi och vänta på frukt. Så gör även Gud med oss. Han vill bo i våra hjärtan. Får Han göra det? När Jesus vårt liv bliver uppenbarad, skola även vi uppenbaras med Honom. Motståndaren försöker ständigt peka på våra fel och svagheter, men vi må icke bliva modfällda. Liksom vi behöva daglig föda, så behöver vi också riklig andlig föda. Gud är kärlek, icke egenkärlek. Vi bliva frälsta genom tro, icke genom gärningar, men en rik tro föder goda gärningar. Paulus säger: "Det goda som jag vill, det gör jag icke, men det onda som jag icke vill det gör jag." Det Mose lag icke mäktade, det gjorde Gud då Han sände sin son. Vi måste bekämpa självisheten. Då detta dödliga har iklätt sig odödlighet kunna vi säga: "Döden är uppslukad, och segern vunnen." Vi måste tillägna oss den rätta andliga födan.

Vi få icke bara notera Guds ord i hjärnan, utan även i hjärtat. Detta är djupa och allvarliga tankar, som må bliva en kraft i vars liv, så att det må märkas på oss att vi leva med Jesus. AMEN. (Sång 109 och 167.

DEN 2 AUGUSTI kl. 10. (Sång 9.)

Bröderna Dominique och Lindstrand sjöngo och de tre bröderna spelade på fiol en vacker sång till Herrens ära, "Han är alla dagar nära." (Sång 187.)

Därefter talade *Broder Dominique* över ämnet: *Vår tro och Herrens ledning*. Detta föredrag har införts på begäran av deltagare vid konventet och hänvisar till annan plats i detta nummer.

Kl. 15. *Broder Hasselgård* talar över ämnet: *Herrens juveler* (Sång 72 och 48.)

I denna sång framtonar lyckan av ett harmoniskt äktenskap. I Herrens ord talas om en brudgum och en brud. Herren är brudgummen och bruden är den lilla hjorden, som i all sin skröplighet försökt och lyckats att nå målet.

I bibeln finnes många sköna bilder, och där användes ofta ett symboliskt språk. När vi fyllts av Guds ande, bliva vi arvingar till Guds löften. Vi uppmanas att utveckla tålmod och uthållighet. Under vår vandring må vi vakta på att vår karaktär utvecklas i rätt riktning. När vi mätas med Guds mätstång äro vi alla olämpliga i köttet. Intaga vi den föda, som Herren bjuder oss? Försöka vi komma med egna spekulationer, kan icke ljuset tränga in i våra hjärtan. Motståndaren passar ofta på att väva in villfarelse i våra sinnen. Om vi vilja låta Herren slipa oss så att vi utveckla andens, i stället för syndens frukter, skall Herren hjälpa var och en av oss att bliva övervinnare. 1:a Joh. 1:6—10 visar oss, att vi alla äro syndare, och om vi säga att vi icke hava synd, äro vi lögnare.

Upp. 21: 9—19 talar om hur Johannes fick se bruden, Lammets hustru. Var och en av de ädelstenar, som där omtalas, ha var och en sin egenskap. Den stad, som kom ned från himmelen, med dessa kostbara stenar, är en bild på bruden. Folk, som söka ädelstenar, ha ett stort arbete, då sådana äro mycket sällsynta. När man finner dessa stenar slipas och beskäras de. Är det icke en lärdom för oss? Herrens juveler äro också sällsynta, de uppsökas icke av människor, men av Herren, de bliva liksom ädelstenarna utbrutna ur bergen (rikena). En sådan sten måste underkastas slipning av experter, så att den utsänder de mest bländande strålar. Experter förstå hur den skall slipas, för att dess strålgians skall framträda. Ädelstenen strålar icke förrän den är slipad, och mottager

bestrålningen av ljus från Herren. När började denna insamling av ädelstenarna? Den började efter pingstdagen, och dessa ädelstenar bliva insamlade under hela evangelieåldern. Det har snart gått 2.000 år efter pingstdagen, $72 \text{ plus } 72 = 144.000$ insamlas i så fall varje år efter typen. Motbilderna komma till synes för oss. 2:a Moseb. 28: 15—20 talar om samma ädelstenar infattade i översteprästens bröstsköld. Den, som bär denna bröstsköld, skall vara 100 procent rättfärdig. Det är endast Jesus, som kunnat uppnå detta. När den lilla hjorden blir fulltalig, träder denna regering i funktion, och då börjar återställsens tider. Nu har rikena börjat vackla alltsedan år 1914. Öst- och västblocken försöker falla varandra om halsen, och människorna säga: "Nu ha vi freden här." Men vad säger bibeln? Tess. 5 "När de säga fred och ingen fara, då kommer ett plötsligt fördärv över dem, och de skola icke kunna undfly."

Det utövas så mycken välgörenhet, men Jesu namn nämnes icke. Från Guds synpunkt är det icke riktigt. Ap. 4: 8—12 visar, att här är Petrus befriad från fruktans ande, och framstår ett frimodigt vittnesbörd. 2:a Petri 3: 1—4 visar att människorna säga, att "från den dag våra fäder avsomnade, har allt förblivit sig likt ända från tidens begynnelse". De giva icke akt på alla tecken alla framsteg, som gjorts. Är det icke vederstyggligt, att de uppge sig vara kristna, men icke lyssna till Guds ord. Djävulen säger till oss: "Gå inte ut med budskapet, det tjänar icke till något." Massorna blevo imponerade när Jesu bespisade femtusen män med 5 bröd och två fiskar. De ville endast se Jesu underverk. Jag återgår nu till att tala om sällsyntheten av Herrens juveler. I Gal. 3: 27—29 säges, att detta är det motbildliga Guds Israel. 5 Moseb. 32: 9—11 symboliserar den lilla hjorden, världen är i oro, en öken där det icke växer. Gud tager ut sin lilla hjord därifrån och planterar den i sin vingård. Det jordiska Israel får också enligt Guds ord sin arvedel, hela Kanaans land, profetierna uppfyllas en efter en. Den dag skall komma, då judarna skola säga, att Gud har församlat dem från alla länder till deras eget land, som är deras arvedel. Det är rörande att läsa om den stora kärlek och omsorg, som Gud i dag visar det andliga Israel, och snart skall visa det naturliga Israel, Herren giver oss av det levande vattnet, det skola vi dricka av, men icke ur källor, som icke hava rent vatten. Ädelstenarna grävas genom ett oerhört tryck ut ur bergen, och utsättas för stor hetta. Slipandet kan vara mycket smärtsamt, all ojämnhet, all orenhet skall slipas bort. En andlig juvel måste utsättas för en genom-

gående slipning, så att den kan glänsa och stråla. Är det icke många av Herrens juveler, som varit svarta och oansenliga, men som under Herrens slipande blivit sköna och strålande. Två ädelstenar, en stor och en liten, utsättas för jämförelse. Den stora ser så fin och märkvärdig ut, den lilla så oansenlig, men under juvelerarens lupp visar det sig, att den lilla är mycket mera ren och värdefull. Dessa, de små, ha det allra största värde i Herrens ögon. Vi få icke förakta någon av dessa små. Jesus själv var en mycket ödmjuk själ, trots att Han var Guds son. Han iklädde sig ödmjukhet. I Joh. 14: 1—9 säger Jesus, att Han är kommen för att göra sin Faders vilja. Han mottog ljus från Fadern, och detta ljus utstrålade från Honom. Om Herren betror oss något jordiskt gott, är det invigt till Honom, vi äro endast förvaltare därav. När vår livstid härnere är till ända, få vi visa Herren det sätt på vilket vi använt de talenter Han har givit oss.

Kära syskon, den inbjudan vi tagit mot från Gud är stor och sällsynt, och det är icke alla, som taga mot denna inbjudan. (1:a Kor. 1: 26—28.) Jesus sökte icke de rika och förnäma. Nej, de ödmjuka, fattiga i anden, de ringa. Dessa ödmjuka själar voro icke besmittade av denna världens ande. I Upp. 21: 21 står det, att stadens portar utgjordes av tolv pärlor. Vi veta, hur en pärla kommer till. Ett sandkorn tränger in i musslan och ett stoff omsluter detta. Pärlan växer mer och mer, alla färger äro inneslutna i dess strålgång. Många människor, som tro på Jesus, äro omslutna av ett hårt skal. Detta kan vara hårt och om någon vill försöka tränga sig in får han kanske svaret: "Jag vill behålla min barnatro". Gud kan tillåta att en människa provas mycket hårt. Vi kunna förlora något av det käraste vi äga, musslans hårda skal öppnar sig mer och mer, så att vår blick når Honom, som har burit alla våra smärtor, som givit sitt liv för oss! Han giver balsam runt detta sandkorn, det blir en prövning, som varit till vårt bästa, och så uppstår så småningom denna underbara pärla.

Till sist gå vi genom dödens port, klara till infattning i Herrens krona. AMEN. (Sång 192).

Broder Axel läste upp hälsningar från vänner, som önskat närvara, men av en eller annan orsak fått förhinder.

DEN 2 AUGUSTI kl. 19. (Sång 80, 48 och 197.)

Broder Herman Larsen talade och sade, att om vi taga emot Jesus av hela vårt hjärta, blir Han vårt liv. Han fyller oss med stor glädje, ty vi se att alla skuggor skola fly. En ny värld bryter fram för vår undrande blick. Br Herman föreslog att vi, enligt br. Hagelsteins anvisningar, skulle studera *Klagovisorna* 3: 27: "*Det är ett kosteligt ting för en man att bära ok i sin ungdom*". (Eberfeldt övers.) Förr i världen arbetade människorna så hårt, att det blev som ett ok för dem.

Str. Lindberg omtalade hur svårt och tungt hon haft det som ung, men tyckte att Gud genom detta gjorde henne ödmjuk, och hon blev genom Guds nåd ledd fram till sanningen.

Br. Larsen talade om, att han en gång gick till ett möte försedd med S. i S., en del i vardera fickan. Prästen observerade det, och höll en straffpredikan mot Milleni Dagning. Matt. 11: 28—30 talar om svåra bördor i våra hjärtan.

Broder Dominique påpekade att ett ok är icke en börda, utan en hjälp att bära våra bördor. Jesus är en hjälp för oss. Han går med oss under oket. Vi vilja gärna bära våra egna bördor, fastän Herren lovat att bära dem. Jesus har burit den största börda, som lagts på någon, hela världens synd. Han inbjuder några att gå med Honom under Hans ok. Kunna vi lära något av Jesus? Ja, saktmodighet och ödmjukhet.

Broder Herman: En gång trodde vi att de, som icke ville taga mot och följa Jesus, skulle bliva evigt förtappade. Men nu veta vi, att välsignelse under tusenårsåldern skall följa alla, som då lyda Gud. Jes. 55: 8—11, Guds ord skall lyckligt utföra vad det är bestämt till, att insamla Herrens juveler, för att när det är utfört, välsigna hela världen. Så länge Satan är denna världens furste, äro folken förblindade. Han har ännu makten, men vi veta att han skall utkastas, och hans makt fråntagas honom av den, som har rätt därtill. Han får äga makten under denna tidsålder, för att lärjungarna skola prövas. Detta är den dolda hemligheten att Gud sände sin enfödde son, vilken skulle uttaga ett folk för sitt namn. Hemligheten är: "Kristus i eder, härlig-

hetens hopp". Vilka äro dessa? De, som äga Kristi sinnelag. Den, som lider med Jesus, skall uppstå med Honom. (Rom. 8: 14—17). Om vi drivas av Guds ande äro vi Guds barn. När Kristus uppenbaras, skola vi bliva Honom lika. När jag var ung läste jag tillsammans med min far dessa ord: "Söken först Guds rike och Hans rättfärdighet så skall allt det andra tillfalla eder". Sedan begynte ett nytt liv för mig. Jag bad Gud att öppna mina ögon. Så fick jag S. i S. och de böckerna öppnade bibeln för mig. Det är Guds ande, som uppenbarar hemligheten för oss. Vad är de djupa tingen? Jo, att Gud från människorna ville samla en liten hjord, som tillsammans med Jesus skall välsigna hela världen.

Det är många, som kalla sig kristna, som icke äro Kristi lärjungar och delaktiga i den höga kallelsen. Ap. 8: 26—38 skildrar den etio-piske hovmannens erkännande av att Jesus var Guds son, hans dop och hans glädje. Vi tro, att den klass snart är färdig, som lärt läxor-na i Kristi skola. Att få vara med om denna stora glädje kunna vi aldrig tacka Gud tillräckligt för. AMEN. (Sång 54 och 188).

DEN 3 AUGUSTI.

Sångstund för betjäningen. (kl. 10 fm.)

Bröderna Dominique, Lindstrand, Olsson och Pedersen spelade och sjöng flera vackra sånger för konventets betjäning, varvid de flesta av deltagarna vid konventet voro närvarande.

Syster Bruhn sjöng en sång.

Vår ryske broder Sergej Woskresensky sjöng vackert och rörande: "Jag är en främling, jag är en pilgrim".

Br. Larsen öppnade därefter fm.-mötet med sång 66 och tackade betjäningen för deras goda arbete. (Sång 131.)

Broder Herman Larsen fortsatte: "Vi vilja betraktat några glimtar i Joh. Upp. och börja med kap. 1: 1, vilket visar, att Gud gav Johannes genom sin ängel detta budskap, för att visa sina tjänare vad, som snart skall ske. De redskap, som Gud brukar må vi älska, de äro tjänare åt Gud. Johannes får förmånen att skriva uppenbarelséboken. Mästaren älskade honom därför att han hade det modet, att ställa sig

nära Jesu kors, och han anförtrorde sin mor åt honom. Orsaken till att vi samlas här är, att vi ha gemenskap med varandra, men grunden till detta är, att vi ha gemenskap med Fadern och Sonen. Johannes blev för Guds ord och Jesu vittnesbörds skull förvisad till ön Patmos. På denna säkert ogästvänliga ö upplevde han uppenbarelser från Gud. Så blev Patmos för honom en glädjens ö. Så går det även med oss, vi bliva mer och mer skilda från världen och dess ande. Vi kunna känna oss ensamma, t. o. m. bland våra egna kunna vi känna oss isolerade. Guds ord må komma in i våra hjärtan, Guds rike är nära. Aldrig ha vi varit Guds rike så nära som nu. Vi måste skilja mellan spekulationer och uppenbarelselboken. Johannes säger icke att han är något stort i världens ögon, icke "hans högvördighet" m. m. fina titlar, han säger: "Jag är Johannes, *eder broder*". Upp. 1: 9. Nu ha vi kommit fram till tidsålderns slut. Vi måste vittna om att det välsignande Gudsriket snart kommer. Vi leva i den dag, som Johannes såg i bilder. Han hörde en stark röst bakom sig, likt ljudet av en basun. Han vände sig om, och fick se sju gyllene ljusstakar och mitt bland dessa en, som liknade en människoson. I kapitel 4: 1—3 såg han en man, som satt på en tron. Det var Gud och Han hade i högra handen en bokrulle, förseglad med sju insegel. (Kap. 5.) Ingen var värdig att öppna bokrullen, eller se vad som stod i den. Johannes grät bittert över att ingen fick öppna boken. Hur liten förståelse var det icke bland judarna för Guds löften. De tjugofyra äldste symbolisera de, som ha profeterat om vad som skall ske.

† Upp. 22: 16 visar att Jesus är Telningen från Davids rot, och Han var värdig att öppna bokrullen. De fyra väsendena syfta på Guds egenskaper. De syfta även på de fyra evangelisterna, som ha skrivit nya testamentet. Det väsen, som stod mellan de sju ljusstakarna, var Jesus, som givit sitt blod för världen. Vad betyder de sju hornen? Horn är uttryck för makt, och de sju hornen visa den stora makt, som Jesus fick av Fadern. De sju ögonen betyda vishet. Jesus äger all vishet. De sju Guds andar äro ett uttryck för Guds ande, som skall utgjutas över allt kött. Guds ande har verkat hela tidsåldern. Det är ingen tvekan om att Guds ande blev utgjutten över br. Russell. När Jesus kom i sitt kött, tog Han bokrullen, och när Han var i öknen de fyrtio dagarna studerade Han den, för

att få undervisning av Guds heliga ande om det verk Han skulle utföra. "Se jag kommer, i bokrullen är skrivet om mig vad jag skall göra". Ps. 40: 7—8. Upp. 5: 8—9 talar om att de 24 äldste föllo ned inför Lammet. De hade harpor och gyllene skålar fyllda med rökelse, det är de heligas böner, och de sjöngo en ny sång. I Lukas 24:de kapitel berättas om de två lärjungarna på väg till Emmaus. De talade med varandra om allt, som hade skett. Jesus kom, och gick med dem på vägen, och förklarade vad profeterna hade sagt. Lärjungarna blevo gripna av Hans ord och bad att Han ej skulle lämna dem. Det led mot aftonen, så som det gör för oss, Han följde dem in, förklarade skrifterna för dem, och de kände igen Honom när Han bröt brödet och välsignade det. Sedan Han försvunnit från dem, sade de till varandra: "Vore icke våra hjärtan brinnande i oss, när Han talade med oss på vägen och uttydde skrifterna för oss?" Våra hjärtan måste också vara brinnande. Den nya sången började med Kristus och skall fortsätta tiderna igenom. Säll är den, som förbidar och hinner fram till de 1335 dagarna. Tack, o Gud för Din oändliga kärlek och nåd, att Du har upplåtit Tack, o Gud för Din oändliga kärlek och nåd, att Du har upplåtit skrifterna för oss, Amen. Sång 159.

DEN 3 AUGUSTI kl. 15. (Sång 202.)

Broder Dominique ledde detta möte. Som inledningsord vill jag läsa Joh. 7: 37—39. Eftersom det nu blir vittnesbörd och sång skall jag icke tala så länge. Men i enlighet med vår text vill jag tala om det levande vattnet. Jesus säger, att den, som är törstig han komme till mig och dricke. Och det skall inte vara något stillastående vatten, utan rinnande, överflödande ut till vår omgivning. Den rena oförfalskade sanningen från Honom, som var och är Sanningen. Om vi ej komma ihåg mer än dessa ord från konventet, ha vi dock tillräckligt med oss härifrån, Helig ande skall dagligen genomströmma våra liv, och vi måste alltid dricka av det levande vattnet. (Sång 184.)

Syster Johannesson deklamerade med djup inlevelse en dikt om hur Jesus fick låna sig fram, för vår skull. (Sång 138.)

Broder Lindstrand talade över orden: "Den, som törstar, han komme till mig och dricke".

Talade vidare över Joh. 12: 20—33. Det led mot slutet av Jesu vandring på jorden. Hans stämma, som ofta hade ljudit, kom till de

vilsegångna. Före korsfästelsen hade Han ännu några gärningar att utföra. Ryktet om Jesus hade gått ut över landets gränser. Hans lära var främmande för dem, de hade hört om Hans gärningar. Vi anse ofta att vi ej ha några gåvor, så att vi kunna verka för Jesus! De greker som kommit upp till högtiden, önskade att se Jesus. Andreas och Filippus sökte att förmedla kontakt med Jesus och enskilda personer. Om vi älska Jesus skola vi söka att sätta våra medmänniskor i förbindelse med Honom. Diskussioner äro ofta överflödiga, många gånger är det bättre att säga som Filippus sade till Natanael: "Kom och se." Jesus gick orubbligt sin väg, botade lama, blinda och döva. Gjorde endast gott, men fick utstå spott och spe. Han måste till slut lida döden på korset. Vi ha lovat att följa i Jesu fotspår, men vi glömma så lätt detta löfte. Många undra om icke Gud i sitt allvisa råd kunde ordnat en annan utväg, än att låta sin son lida döden på korset. Men då måste vi minnas Jesu egna ord: "Om inte vetekornet faller i jorden och dör, så bär det ingen frukt." Under samtalet med de greker, som sökte Honom tycktes Jesus ha kommit i stor ångest. Han bad Fadern förhäriligt det, och jag skall ytterligare förhäriliga det." Jesus sade: "Denna röst kom icke för min skull, utan för eder skull." Nu går en dom över denna världen, nu skall denna världens furste (Satan) utkastas." Jesus har banat vägen för oss alla, ända fram till Guds tron. AMEN. (Sång 147.)

Broder Dominique bad de, som ha något på hjärtat att tala.

Br. Mads Bjerring talade om att vi få många förmaningar i Guds ord. När jag kommer till Slusemöllan får jag levande vatten. Broder Mads läste Hebr. 11 kapitel och betonade trons betydelse, och påpekade, att detta kapitel innehåller stora lärdomar för oss alla.

Br. Axel Christensen talade om, att vi hört så mycket underbart i dessa dagar. Likafullt kommer det spörsmålet fram, huruvida denna församling, så full av ljus och kunskap om Guds plan, visar kärlek och enighet. Matt. 12: 30 säger, att den som icke är med mig, han är mot mig. När man hör hur många skilda meningar det är i alla land, fruktar man, att det finnes sådana krafter bland oss, som äro *åtskiljande* och icke *samlande*. Det är den största faran bland Guds folk, att de vilja vara något i sig själva. Vi måste vara ödmjuka och samlas med Jesus. När vi tala med människor om Guds rike, fråga de ofta vad den församling heter, som vi tillhöra. Då skola vi kunna visa dem till Jesus.

Vi får icke nu vänta en stor församling. Vi tror att det är några vetekorn här och där, som skola samlas. Det är underbart att få vara med och insamla dem. Många studera bibeln, men förstå den icke. Vi må försöka slå an den rätta tonen. Kommer en felaktig ton i ackordet blir det disharmoni. Drivas vi av kärlekens ande bliva vi icke missmodiga. Det har glatt mig mycket att se den enighet och kärlek, som rått på detta konvent. Så snart det finns några som icke äger den rätta tron uppstår det splittringar.

Vi skola alltid se på Jesus, Vår tyske br. Hagelstein säger: "Vet ni vilken lycka ni har, som ha frihet att samlas, varför gör ni det inte?" De tyska bröderna kunna sätta till en hel dag för att få råka varandra. Vi måste alltid, alltid komma ihåg att se på Jesus. Mätte vi alltid försöka icke bara att *kalla* oss kristna, men att *vara* det. AMEN.

Broder Dominique underströk br. Axels uppmaning att bruka tiden. Att icke göra det är försummade tillfällen.

Broder Herman Larsen. Vi skola samlas och hjälpa varandra. Vi tacka alla, som komma för att hjälpa till vid konventet.

Br. Dominique fortsatte: "Jag har hört sanningens vänner mer än en gång säga, att de äro ovisse om den höga kallelsen. De säga att talet, 144.000 är fullt, det finnes ej mer någon plats för mig. Detta anser jag är en falsk tanke. Nu utgår kallelsen till lilla hjorden. När det talet är fullt blir det omöjligt att verka. Då veta vi att talet är fullt. Vi skola akta oss för att säga: "Jag hör nog inte dit". På grund av nåd äro vi kallade av Gud, det må vi aldrig glömma. Det är motståndaren, som åstadkommer att vi bliva modlösa. Frågor angående Guds helige ande hava ställts till mig. Jag har bett min himmelske Fader upplysa mig därom. Helig ande är ett kännetecken på att vi äro Guds barn. Vi veta att vi äro Guds barn, om vi känna att vi höra Jesu till och tror på honom. Det skall vara *klarhet i förståndet* och *glädje i känslan*. Det är tungt för alla, som icke känna glädjen av att vara Guds barn. Vi få icke taga det som en tung plikt, vi skola tjäna Honom med glädje. Vi kunna icke bedja tillräckligt till Gud för varandra. Vi skola bära varandras bördar. *Låt oss älska varandra*. Genom helig ande få vi kraft, visdom och ledning. Må vi vara Herren lydiga. *Apg. 5: 32. Detta är villkoret för att få behålla Guds beliga ande. Amen.* (Sång 144).

KONVENTETS SISTA MÖTE (Kl. 19) blev ett vittnesbördsmöte.

Broder Herman Larsen. (Sång 71 och 72). Jag tycker att dessa två sånger passa så bra till vårt sista möte i afton. Det står uttryckligen i bibeln, att vi äro de förstfödda inför Gud. Våra namn äro skrivna i himmelen. Tänk vilken förmån att få vara av dem, som höra till den lilla hjorden. Kol. 3: 12—17.

Många goda vittnesbörd framfördes från vännerna. De tackade Gud, Jesus Kristus och syskonen för all den glädje, kärlek och uppmuntran vi tillsammans fått uppleva. Amen. Godnattsången sjöngs för sista gången på konventet.

— — — — —

Så var konventet avslutat och vi vände åter till våra hem. Våra hjärtan voro brinnande, må de aldrig bliva kalla. Ljusomstrålet är minnet av de härliga dagarna på Slusemöllen. Vi fingo färdkost med oss hem, må vi fortsätta att äta av Guds ords mærgstarka rätter. AMEN.

Syster H. N.

—————

(Sammandrag av Broder Einars föredrag vid konvetet i Slusemöllen 30/7—4/8 1955).

Bara gott — till dess . . .

"Godhet allenast och nåd skola följa mig i alla mina livsdagar, och jag skall åter få bo i Herrens hus, evinnerligen".

Dessa ord äro hämtade ur den välkända Davids psalm 23, den s. k. "herde-psalmen". De talar om Herrens ledning för hans barn under pilgrimsfärden och använder den särskilt för österlandets folk välkända bilden av "herden", som leder och vakar över fåren.

Den gamle patriarken Jakob begagnade samma bild, när han väl-

signade sin son Josef och därvid yttrade: "Den Gud, inför vilken mina fäder, Abraham och Isak, hava vandrat, den Gud, som har varit min *herde* från min födelse ända till denna dag". (1 Mos. 48: 15).

Tänk, att Jakob kunde vid sitt livs slut vittna om att Herren hade varit hans *herde* från Jakobs födelse och intill livets slut. Under hela hans skiftesrika liv, även under motgångens dagar, var han övertygad om att Herrens var med honom:

när han bedrog sin broder Esau på förstfödelserätten och av fruktan för honom fick fly för sitt liv (1 Mos. 27),

när han sedan själv blev bedragen av sin morbroder Laban, som bröt överenskommelsen att giva honom hans dotter Rakel till hustru efter sju års tjänst (1 Mos. 29 kap.),

när han sedan en tid därefter flydde från Laban efter 20 års tjänst (14 för Labans döttrar Lea och Rakel och sex år för boskapen (se 1 Mos. 31: 41), och

när han på vägen till Mahanaim mötte Guds änglar, som han kallade för "Guds skara" (1 Mos. 32: 2),

när han sökte förlikning med sin broder Esau och av fruktan för honom anropade Herren om hjälp, i det han påminde Herren om hans löften att bistå Jakob (1 Mos. 32: 11—12),

när han vid "*Jakobs vad*" brottades med Herren under en hel natt, intill dess att morgonrodnaden gick upp, och inte gav upp kampen med mindre att Herren välsignade honom (1 Mos. 32: 26—29), och där fick sitt namn ändrat till att kallas "ISRAEL", var han liksom under alla andra skiftande händelser under sitt 147 års långa liv övertygad om att "Herren hade varit hans herde" (1 Mos. 47: 28).

Orsaken till denna Jakobs fasta övertygelse om att Herren var hans *herde* var att *Jakob trodde på Guds löften*.

Jakobs levnadshistoria och hans tro på Herren har säkert mycket att lära envar av oss.

Tror du och jag i dag på Herrens löften? Förr trodde du kanske på alla Guds löften, men hur är det i dag? Det höres så många röster i vår tid om tro, olika slags tolkningar om betydelsen av Herrens löften

till oss, så att om vi blott för ett ögonblick öppnar våra hjärtan för "tvivlets" ödeläggande ande, vi då löper risk att villas bort från Herrens, vår herdes ledning.

MÅNGA FÖRVÄXLA TRO MED ÅSIKTER.

Hebreerbrevets elfte kapitel har mycket att säga oss om vad tro är.

- 1) Vers 6 talar om trons nödvändighet: "men utan tro är det omöjligt att tackas Gud".
- 2) Vers 1 talar om vad som menas med *tro*. "Men tron är en viss (bestämd och fast) tillförsikt om det man hoppas, en övertygelse om ting, som icke synes.

Tron är av tvenne huvudslag: Det första slaget är:

Den segrande tron: "Ty allt det som är fött av Gud, det övervinner världen, och detta är den seger, som har övervunnit världen, vår tro, den som tror, att Jesus är Guds Son" (1 Joh. 5: 4—5). Det är denna tro, "som en gång för alla blivit överlämnad åt de heliga". (Judas brev vers 3.) Det andra slaget är:

Den tvivlande tron. Det låter som en paradox eller orimlighet. Men det finns talrika bevis om "tvivlande tro" såväl i G. T. som i N. T. Vi ha förut talat om Jakobs flykt till Laban. Under den resan övernattade han vid staden LUS och där hade han sin underliga dröm om "en stege, som räckte från jorden upp till himlen, och på vilken Guds änglar stego upp och ned" (1 Mos. 28: 12—22). Efter uppvaknandet ur sin dröm och den underbara drömmen, trodde han att Herren var på den platsen. Därför kallade han denna för BETEL, som betyder Guds hus. I drömmen hade han sett Herren och han hörde honom tydligt säga till sig:

"Jag är Herren, Abraham, din faders, Gud och Isaks Gud. Det land, där du ligger, skall jag giva åt dig och din säd. Och din säd skall bliva såsom stoftet på jorden, och du skall utbreda dig åt väster och öster och norr och söder, och alla släkter på jorden skola varda välsignade i dig och i din säd. Och se, jag är med dig, varthelst du går, och jag skall föra dig tillbaka till detta land, ty jag skall icke övergiva dig, *till dess* jag har gjort vad jag har sagt dig". (1 Mos. 28: 12—19).

Trots att Jakob gjort denna trosstärkande erfarenhet, så var han vid det här tillfället tvivlande i sin tro på Herrens ledning. Det förstå vi av följande löfte, som han gjorde åt Herren: (se verserna 20—22)

"Om Gud är med mig och bevarar mig under den resa, på vilken jag nu är stadd, och giver mig bröd till att äta och kläder till att kläda mig med, så att jag kommer i frid tillbaka til min faders hus, då skall Herren vara min Gud, och denna sten, som jag har rest till en stod, skall bliva ett Guds hus, oc hav allt vad du giver mig skall jag giva dig tionde". *En tvivlande tro.* "Om"

Jakob stod ju vid början av sin vandring och livsuppgift. Han hade inte ännu lärt känna Herrens trofasthet. Han saknade erforderlig kunskap i Herrens Sanning. Det var orsaken till att han ville kompromissa med Gud. Om du, Herre, gör så och så, då skall jag å min sida giva dig tionde av allt vad du ger mig. Generöst eller hur? Mänskligt att göra det bästa möjliga av förbindelsen med Herren. Man är väl sig själv närmast, inte sant? En god affär för Jakob, och Herren, ja, han får väl nöja sig med att jag ger honom tionde-delen av det han givit åt mig. Känner vi igen tankegången? Kanske vi själva, du och jag, också vid något tillfälle gjort dylika överenskommelser. Vi ha ropat till Herren i vår nöd. Herren har hört vår bön och hjälpt oss, men hur gick det sedan med infriandet av de löften som vi då gav åt Herren? Gick det kanske på det sättet, som Asaf skildrar i Ps. 78: 9—11 om Efraims barn:

"De höllo icke Guds förbund, och i hans lag ville de icke vandra. De glömde hans gärningar och de under, han låtit dem se". *Det är farligt att tvivla på Guds löften. Det är farligt att taga livet alltför lätt och svika sitt INVIGNINGSLÖFTE.*

"Faren icke vilse. Gud låter icke gäcka sig, ty vad en människa sår, det skall hon ock skörda, ty den som sår i sitt kött, han skall av köttet skörda förgängelse, men den som sår i Anden, han skall av Anden skörda evigt liv". (Gal. 6: 7—8).

"Nej, offra lovets offer åt Gud, så skall du få infria dina löften till den Högste, och åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig". (Ps. 50: 14).

"När du har gjort ett löfte åt Gud, så dröj icke att infria det, ty till därar har han icke behag." (Pred. 5:3).

Kära vänner. Vi ha samlat här i Slusemölle till ett Staevne, konvent, för att påminna varandra om Guds löften. Ap. Paulus säger i Gal. : 28: "Och vi, mina bröder, äro löftets barn, liksom Isak".

Vi skola "vandra i spåren av den tro, vilken vår fader Abraham hade såsom oomskuren". (Rom. : 12).

"Abraham tvivlade icke i otro på Guds löfte, utan vart stark i tron, givande Gud äran och fullt övertygad, att vad som hade blivit lovat, det var han ock mäktig att hålla". (Rom, : 20—21).

Hur är det med vår TROSVANDRING? Går den i den "segrande trons tecken", i "spåren av Abrahams tro"? Låt oss följa Ap. Pauli maning i 2 Kor. 13: 5:

"Försöken eder själva, om I ären i tron, prøven eder själva. Eller kännen I icke eder själva, att Jesus Kristus är i eder, så framt det ej så är, att I icke hållen provet".

Ap. Petrus ger oss i sitt andra brev första kapitel en värdefull lektion och påminnelse om betydelsen av Guds löften. Han skriver från vers 3—21 följande: (varav citeras en del)

"Eftersom hans gudomliga makt har skänkt oss allt, som hör till liv och gudaktighet, genom hans kunskap, som har kallat oss genom sin härlighet och dygd, varigenom de dyra och stora löfterna äro oss givna, på det att I genom dem skullen bliva *delaktiga av Guds natur, undkomma* det i världen genom lusta rådande fördärvet, så använden och I därför all flit att i eder tro ådagalägga dygd, i dygdens förståndighet, i förståndigheten återhållsamhet, i återhållsamheten tålmod, i tålmodet gudaktighet, i gudaktigheten brödrakärlek, i brödrakärleken allmänlig kärlek. Ty den som icke har dem, han är blind och kortsynt och har glömt, att han blivit reнад från sina forna synder. Vinnläggen eder därför, mina bröder, så mycket mer att göra eder kallelse och utkorelse fast, ty om I det gören, skolen I icke någonsin falla. *Ty sålunda skall eder rikligen förlänas ingången i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, eviga rike.*

"Tro, dygd, förståndighet, återhållsamhet, tålmod, gudaktighet, brödrakärlek, allmänlig kärlek", dessa åtta uppräknade egenskaper äro grundläggande faktorer för den SEGRANDE TRON.

De harmonierar också väl med de nio egenskaper, som Aposteln Paulus kallar "Andens frukt". Han skriver i Gal. 5: 22:

"Men Andens frukt är kärlek, fröjd, frid, långmodighet, mildhet, godhet, trohet, saktmodighet, återhållsamhet".

Den SEGRANDE TRON är verksam genom kärlek. Hör vad Paulus säger därom i Gal. 5: 6:

"Ty i Kristus Jesus gäller varken omskärrelse eller förhud något, utan tro, som är verksam genom kärlek."

För galaterna, till vilka Paulus adresserade dessa ord, var frågan om "omskärrelsen" ett aktuellt stridsämne. Det förstår vi av den femtonde versen, där det heter:

"Men om I biten och äten varandra, sen till, att I icke varden för-tärda av varandra".

Kära Vänner. Hur är det i kristenheten i dag? Tävlar inte det ena samfundet i att överträffa det andra i att *bita och äta varandra*? Man har sin särskilda uppfattning av vissa detaljer i människogjorda trosbekännelser, man har olika åsikter om vissa bibliska sanningars tolkning, och fastän alla måste veta, att *vi alla förstår endels och profeterar endels*, så söker man att med alla till buds stående medel, även orättfärdiga, övertyga, och, om detta inte lyckas, förgöra varandra. Behöver jag lämna särskilda bevis för detta mitt påstående? Nej, alla vakna Sanningens vänner veta att det förhåller sig precis så.

De s. k. "ekumeniska" enhetsförsök som göres i vår tid, upphäver inte nämnda fakta.

I det nyss citerade 2 Petri -: 3—21 läsa vi i den 19 versen: "Och så mycket fastare hava vi det profetiska ordet, och I gören väl, att I akten därpå, såsom på ett ljus, som skiner i ett mörkt rum, *till dess* det dagas och morgonstjärnan uppgår i edra hjärtan".

Väktarna på Sions murar, Sanningens vänner, aktar noga på det profetiska ordet. De veta, att profeterna har profeterat för oss om den bestämde nåden, de ha rannsakat och forskat, efterforskande, vilken eller hurudan tid det var, om Kristi lidanden och härligheten därefter, och det blev uppenbarat, att de icke tjänade sig själva utan oss med de stycken, vilka nu blivit eder förkunnade av dem, som för eder hava predikat evangelium genom den Helige Ande, som blivit sänd från himmelen, i vilka änglarna åstunda att skåda in. (1 Petri 1: 10—12).

Det är intresset till att forska och rannsaka i det profetiska ordets

sanningar, som binder oss samman i ett brödraskap, oberoende av samfundstvang och människoskrivna stadgar. *Kära Vänner*. Har I tänkt på, att vi höra till de få undantagen i denna tid, som nöja sig med att "*vårt samfund är i himmelen*". (Fil. 3: 20—21). Vi skriva inga stadgar, föra inga medlemsmatriklar, nej, det är Kärlekens band som förenar oss. (Kol. 3: 14).

Det viktigaste är ju "att våra namn äro skrivna i himmelen" och *däröver skola vi glädjas*, sade Jesus. (Luk. 10: 20). Inte över att vi äro nitiska och bemärkta medlemmar av något religiöst samfund eller någon kyrka på jorden. Det är ju väl bekant att många på den vägen kan komma sig *upp* här i världen, men för den, som invigt sig åt Kristus, är det viktigaste att komma bevarad *genom* världen. Om sina sanna lärjungar sade Jesus: "De äro icke av världen, såsom jag icke är av världen". (Joh. 17: 16).

Vi kunde giva flera exempel på "Tvivlande tro". Vi kunde påminna om Gideon, som begärde tecken av Herren för att kunna tro att Herren hade givit honom uppdraget att frälsa Israel ur Midjans våld. Det är intressant att läsa berättelsen om huru Gideon formligen gjorde riktiga experiment med Herrens förmåga att göra tecken och under, innan han riktigt kunde tro och fatta att Gud menade allvar med honom. Vi kunna läsa bekräftelsen härom i Dom. 6: 14—22 och 6: 36—40.

Det händer ibland att även du och jag får av Herren på ett eller annat sätt något uppdrag t. ex. i att sprida hans Sanning vidare. Kanske säger vi då liksom Gideon på sin tid: "Ack Herre, varmed kan jag frälsa Israel? Min ätt är ju den oansenligaste i Manasse och jag själv är den ringaste i min faders hus". Vi säger samma sak med andra ord, t. ex. så här: "Ack, jag är ju för gammal, för fattig, för okunnig i sanningen, har ej tid nog, annat är det ju med min granne, min vän som bor där och där. Han är yngre, kunnigare, starkare och mera ekonomiskt oberoende än vad jag är. Men mina vänner. Det är ingenting av de nu uppräknade egenskaperna, som Herren begär av oss eller ens har bruk för. *Det är vårt hjärta, som han vill ha*. "Giv mig, min son, ditt hjärta" (Ordspr. 23: 26). När vi invigde oss åt Herren, då över-

lämnade vi hela vårt hjärta till Herren och med hjärtat följde inte endast tiondedelen av vår inkomst. Nej, vi gav honom *vårt allt* och betraktade oss från den stunden såsom förvaltare. Aposteln Petrus säger att vi skola "tjäna varandra såsom goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd, var och en efter den gåva han har fått. (1 Petr. 4: 10). Och Aposteln Paulus säger i 1 Kor. 4: 1—2:

"Det skall man hålla oss för, att vi äro Kristi tjänare och förvaltare av Guds hemligheter. Så söker man nu hos förvaltarna intet annat, än att var och en skall finnas trogen."

Det är inte några särskilt märkvärdiga ting som Gud begär av oss. Han vill blott att vi skola tjäna varandra efter måttet av de gåvor och krafter som vi fått av honom och så vara trogna uti vårt tjänande. Det kan vem som helst av oss komma ut med, inte sant?

Ett annat exempel på "tvivlande tro" läsa vi om i 2 Kon. 20: 8—11. Det handlar om konung Hiskia, som begärde att tecken på att Herren skulle göra honom frisk från hans sjukdom. Han begärde nämligen att skuggan skulle gå 10 steg tillbaka på Ahas solvisare, och så skedde.

Från N. T. ha vi också exempel på "tvivlande tro" i Tomas, som vägrade att tro de andra lärjungarnas vittnesbörd att de hade sett Herren såsom uppstånden från döden. Han sade nämligen: "Utan att jag ser märket efter spikarna i hans händer och sticker min hand i hans sida, tror jag det alls icke". Han fick svaret åtta dagar senare, genom att Jesus själv uppenbarade sig för honom och sade:

"Räck hit din hand och stick henne i min sida, och bliv icke otrogen, utan trogen. Tomas svarade honom: "Min Herre och min Gud". "Jesus sade till honom: "Emedan du har sett mig, tror du, *saliga äro de som icke se och dock tro*".—

Det finns även i våra dagar de, som likt Tomas vägrar att tro, om de inte få se med sina lekamliga ögon det, som vi ännu blott kan skönja med "trons ögon". Men ännu gäller Mästarens ord till Tomas: "SALIGA ÄRO DE SOM ICKE SE OCH DOCK TRO". Vi, som studerat Bibeln med ledning av den "Gudomliga Tidsåldersplanen", ha med vårt förstånd och vår tros ögon fått skåda de mest underbara ting.

Vi äro också övertygade om att vi nu leva i "ändens tid", då de ord som förseglades för Daniel intill ändens tid, skola kunna förstås. *Men det är blott de förståndiga, som skola förstå.*" (Daniel 12: 8—10).

Det är de "visa jungfrurna" som hava olja i sina käril, d. v. s. *andens kraft i sina hjärtan*, som äro i den rätta ställningen till att följa med brudgummen in i bröllopssalen. (Matt. 25: 1—13). Det är Sanningens vänner, som äro vakande och äga kunskap om Kristi andra tillkommelse och närvaro. Kära vänner. *Förstå vi detta?*

Förstå vi att vi nu leva i "ändens tid"? Göra vi detta, så förstå vi också varför de nedbrytande krafterna i vår tid, hava så stor framgång. Detta har förutsagts av profeten Jesaja 10: 22—23: "Ty om än ditt folk, Israel, vore såsom sanden i havet, så skall dock allenast en kvarleva därav omvända sig. Förödelse är oryggligt beslutad, den kommer med rättfärdighet såsom en flod. Ty förstöring och oryggligt beslutad straffdom skall Herren, Herren, Sebaot låta komma över hela jorden".

I Rom. 9: 27 säger Ap. Paulus:

"Men om Israel ropar Esaias: "Är än antalet av Israels barn såsom sanden i havet, så skall blott kvarlevan värda frälst, ty en avgörande och kort räkenskap skall Herren hålla på jorden", och såsom Esaias har förutsagt: "Om Herren Sebaot icke hade lämnat oss säd övrig, så hade vi blivit såsom Sodom och hade blivit lika Gomorra." Kvarlevan, det var den lilla hopen, som höll ut i Tro.

"*Förödelsen kommer med Rättfärdighet*", säger profeten. Vi förstå detta profetiska uttryck med KRISTI RIKE.

Aposteln Paulus säger i 1 Kor. 15: 25:

"Ty han måste regera, till dess han har lagt alla sina fiender under sina fötter." Och i Efes. 1: 21 säger Paulus, att Gud har satt Kristus "över allt herradöme och väldighet och makt och myndighet och allt namn, som nämnes icke allenast i denna världen utan ock i den tillkommande", och han fortsätter i följande vers: "*och lade allt under hans fötter*" etc.

Och Jesus sade om sig själv härom i Joh. 5: 27: "Och han, (Gud) har ock givit honom (Jesus) makt att hålla dom, emedan han är Mäniskosonen."

Människosonen, han är den:

som var i himmelen förrän världen var (se Joh. 17: 5),

som for ned från himmelen, (se Joh. 3: 13),

som måste lida och dö samt uppstå på den tredje dagen (Mark. 8: 31)

som upphängdes på ett kors, liksom Moses upphöjde ormen i öknen, "*på det att var och en som tror på honom icke må förgås, utan hava evigt liv*". (Se Joh. 3: 13—15),

som for upp dit, där han förr var. (se Joh. 6: 62),

som skall återkomma i skyar (nödens) med stor makt och härlighet, (Markus 13: 26).

På den dagen, då Människosonen varder uppenbar, skall människorna bete sig såsom det skedde i Noas dagar (Luk. 17: 26—30), d. v. s. de voro obekymrade och likgiltiga för Noas predikan om den stundande Syndafloden, så skall de också nu tvivla på löftet om Kristi närvaro och tecknen därpå. (2 Petr. 3: 3—4).

Det är blott de som vaka och forska i det profetiska ordet, som kunna förstå och tolka tidens tecken. Må vi därför akta på Jesu maning i Matt. 24: 42: "Vaken för den skull, ty I veten icke, vilken stund eder Herre kommer".

Att vaka betyder även att "vänta". I Lukas 23: 51 heter det om Josef, en rådsherre från Arimatea, att "*han väntade efter Guds rike*".

Kära vänner. Väntar vi, du och jag, i dag efter Guds rike? Om så är, vad göra vi under väntetiden?

I sitt brev till Titus, kapitel 11, verserna 11—15, säger Paulus:

"Ty Guds nåd har uppenbarats med *frälsning för alla människor* och lär oss att försaka ogudaktigheten och de världsliga lustarna och leva tuktigt och rättfärdigt och gudligt i denna världen, VÄNTANDE DET SALIGA HOPPET OCH UPPENBARELSEN AV DEN STORRE GUDEN OCH VÅR FRÄLSARES, JESU KRISTI, HÄRLIGHET".

Detta är att "vandra på den smala vägen" (se Matt. 7: 13—15). Under den vandringen mötas vi kanske av många hinder, av såväl lekamlig som andlig beskaffenhet. Denna vandring liknas i Hebr. 12: 1—3 vid en "tävlingskamp". Aposteln skriver:

Må fördenskull ock vi, då vi hava runt omkring oss en så stor sky av vittnen, avlägga allt som tynger och synden, som alltid låter vid oss, och med uthållighet löpa i den tävlingskamp, som är oss förelagd, **OCH SE PÅ TRONS BEGYNNARE OCH FULLKOMNARE, JESUS**, vilken i stället för den glädje, som förelåg honom, led korset och aktade icke smälek och sitter på högra sidan av Guds tron. Ty *tänken på honom, som av syndarna lidit en sådan gensägelse mot sig, på det I icke mån tröttna och uppgivas i edra själar*".

Det är på honom, Jesus, som vi skola **SE**: (inte på varandra) när synden, som alltid låder vid oss, tynger oss hårt, och vi med Paulus i Rom. 7: 15—24 måste utbrista:

"Ty det goda, som jag vill, det gör jag icke, men det onda som jag icke vill, det gör jag".

Det är på honom, Jesus, som vi skola **TÄNK**A: när missförståndets dimmor lägrar sig över vår väg, när vår tro förhånas, när vänskapsband, ja, även när släktskapsbanden brista, när vi bliva lämnade ensamma och föraktade av människor i den troskamp, som vi måste utkämpa.

Minns, kära vänner, att ingen har någonsin varit mera ensam och övergiven av människor i nödens tid, än vad Jesus var, ja, i provets svåraste stund, kände han sig vara övergiven även av sin himmelske Fader. Det var vid nionde timmen den dagen, då han hängde på korset och utropade: "min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig"?

Kära vänner. Även för oss kommer vår svåraste stund och vårt svåraste prov. Det blir kanske när den sista delen av vårt själviska jag, skall korsfästas och du och jag, min broder och syster måste ensamma vandra de sista stegen på vår livsvandring. Då, kära vänner, må vi **TÄNK PÅ JESUS**. Varför? Jo, säger Paulus i Hebr. 12: 3: "*På det att I icke mån tröttna och uppgivas i edra själar*".

Jag vill nu sluta mitt föredrag på samma sätt som jag började **BARA GOTT — TILL DESS . . .**

Det har förunnats mig att få ärva vår käre broder Carl Lüttigchau's svenska Bibel, vilken gåva jag är mycket glad över. Den Bibeln skiljer sig ju inte från andra svenska biblar beträffande själva innehållet,

men broder Lüttigchau har i densamma gjort ganska många anteckningar här och var uti den. När jag slog upp den 23:e psalmen i psaltaren, den välkända "herdepsalmen", så fann jag vid vers 5, som lyder:

"Du bereder för mig *ett bord* i mina fienders åsyn, du smörjer mitt huvud med *olja* och låter min *bägare flöda över*", — följande anteckning av broder Lüttigchau: "BARA GOTT".

Och efter den sjätte versen fanns följande anteckning: "TILL DESS" Denna vers har följande innehåll:

"Godhet *allenast* och *nåd* skola följa mig *i alla mina livsdagar*, — TILL DESS — jag får bo i Herrens hus, evinnerligen", eller som det också står skrivet: "och jag skall *åter* få bo i Herrens hus, evinnerligen". (understrykningarna äro desamma som broder Lüttigchau gjort i Bibeln ifråga).

Kära nådessyskon. När vi frestas, när vi provas, när vi svikes av våra vänner, när vi bliva missförstådda, när vi baktalas, beljuges och förhånas för vår tros skull, ja, när "jag ock vandrar i dödsskuggans dal, fruktar jag intet ont", då är det alltsammans "BARA GOTT". Det är allt "Godhet allenast och nåd" — BARA GOTT —, som skall följa i alla våra livsdagar, — TILL DESS —

vår vandring här på jorden är slut och vi får gå in i den förblivande glädjen tillsammans med "högtidsskaran och församlingen av de förstfödda, som äro uppskrivna i himmelen". (Hebr. 12: 23).

TILL DESS: "FRUKTA ICKE, DU LILLA HJORD, ty det är eder Fader goda behag att giva eder *riket*". (Lukas 12: 32).

"Låtom oss därför, då vi få ett rike, som icke kan bäva, vara tack samma, så att vi tjäna Gud, honom till behag, med helig fruktan och räddhåga". (Hebr. 12: 28).

A M E N.

(Föredraget ifråga har införts på begäran av deltagare vid konventionen.
Red.

*Broder G. Russell Pollock's föredrag vid Generalkonventet i
Bloomington, USA, augusti 1955, över ämnet:*

Dagen-Morgondagen i Profetian

En var av oss förstår att någonting stort nu äger rum i världens historia. Många av världens intelligenta människor har blickat emot framtiden med hopp om att nu rådande missförhållanden i människovärlden snart skulle lämna rum för bättre förståelse mellan folk och nationer. Många människor med höga ideal har ägnat årtal av deras liv under strävan efter att åvägabringa bättre levnadsförhållanden, än de som nu existera. De hoppas att vår värld, någon gång i framtiden, skall upphöra att strida om nationella intressen för att i stället, såsom en enad värld, njuta gemensamt av allt gott.

Vid början av detta århundrade voro de kristna nationerna försäkrade av sina ledare, att inom detta sekels väldiga portar skulle en GYLLENE FREDSÄLDER MED GOD VILJA MELLAN MÄNNISKOR komma att bli människornas arvedel. Detta därför att de åtminstone skulle ha lärt sig att förstå att krig och hat icke var i stånd till att åstadkomma den fred, som människorna ännu längta efter. Vi leva nu i århundradets sista hälft och ännu har inte krigen upphört, de har inte heller minskats. Under de sista femtio åren har de i stället ökat, både med hänsyn till antalet människor, som varit indragna i krigen och beträffande deras makt att förstöra.

Så när vi idag — vid en tid av internationella spänningar — ser att människorna har fått möjlighet till att förstöra och utplåna allt levande på jorden, då frågar vi oss: "Vad bär manne framtiden i sitt sköte för oss?" Bär den hopp om världsfred eller en fruktansvärd förstörelse på grund av människornas dårskap? Detta är betydelsefulla frågor för varje tänkande person att taga i övervägande. Var skall vi söka efter svar? Kan statsmännen av idag giva oss svar? Jag tror det

ej — inte heller du gör det. Kan Bibeln besvara frågorna? Kan Guds Ord säga oss vad framtiden bär i sitt sköte för mänskligheten? Jag tror att den både kan och gör det. Genom studiet av profetiorna bliva vi underrättade om den gudomliga planen för människan och dess framtida avsikter och mål.

Omkring en tredjedel av Bibeln innehåller profetiska förutsägelser. Profeterna voro inspirerade lärare. De har förutsagt många händelser, som allaredan har inträffat, många händelser som nu hålla på att gå i uppfyllelse, varjämte många händelser som ännu vänta på fullbordan. Så om vi verkligen önskar att veta Guds avsikter med människorna, vad som hänt i flydda tider, vad som händer med oss i dag och vad som kommer att hända i framtiden, så åligger det oss att studera Bibelns profetior.

När vi ser på framtiden genom profetiska ögon finna vi, att Bibelns budskap vilar på en fast och säker grund och är icke någon trevande ovisshet. Vid ett möte med Amerikanska affärsmän för inte länge sedan yttrade en av Amerikas störste utövande affärsmän följande: "Olyckligtvis finns det inte någonting sådant som en säker framtid". Det låter ju bra, men är detta yttrande sant? Det må vara sant beträffande den föränderliga kapitalmarknaden och de omedelbara utsikterna om fred och krig. Men när det gäller Guds framtida avsikter och handlingssätt med mänskligheten så är yttrandet ifråga felaktigt. Gud har sänt sina profeter för att giva oss kunskap om vad som i tidens fullbordan skall ske och deras förmåga och makt till att förutsäga kommande händelser var från Herren Gud själv.

I 2 Petr. 1: 19—21 läsa vi:

"Så mycket fastare står nu också för oss det profetiska ordet, och I gören väl, om I akten därpå, såsom på ett ljus, som lyser i en dyster vildmark, till dess att dagen gryr och morgonstjärnan går upp i edra hjärtan. Men det mån I framför allt veta, att ingen profetia i något Skriftens ord kan av någon människas egen kraft utläggas. Ty ingen profetia har någonsin framkommit av en människas vilja, utan därigenom att människor, drivna av den helige Ande, talade vad som gavs dem från Gud".

"Ett ljus, som lyser i en dyster vildmark" — det är Bibelns defini-

tion beträffande profetian. Tydligt och klart, inte sant? Mörkret övertäcker jorden i dag, stort mörker vilar över människorna. Vi färdas alla på en farlig väg. Men på samma sätt som en lykta eller ett blytljus genomtränger mörkret och hjälper oss att finna vår stig, så är det också med profetian. Den är ett skinande ljus i en mörk värld, visande oss vägen framåt, i full harmoni med Guds uttalade vilja.

I den nittonde versen finna vi uttrycket: "Så mycket *fastare* står nu också det profetiska ordet". Profetia är historia skriven i förväg. Det är endast Gud som kan skriva historia på ett sådant sätt, att vi kunna få veta om det, som snart måste komma atthända. Och emedan det är Han, som har skrivit det, så står det fast. Och i fortsättningen av samma vers säger Aposteln: "Och I gören väl, om I akten därpå". Många av de världsligt visa av idag akta inte på det profetiska ordet. Många, som äro visa idag, äro visa i sin egen inbillning och denna visdom har blivit en snara för dem. Jesus bestraffade sin tids sådana visa för deras oförmåga till att se och förstå tidens tecken, och på samma sätt är det också idag. Många visa enligt denna världens visdom äro blinda och villrådiga samt frukta för framtiden.

Och inga äro mera blinda för de stora förändringar, vilka äro nära förestående, än de vetenskapens och religionens ledare, som icke akta på det fasta, profetiska ordet. Det är endast Dårarna som säga i sina hjärtan: "Det finnes ingen Gud." (Ps. 14: 1). Och så dessa förblindade, visa dårar — som tro att de kunna åstadkomma en vetenskapens gyllene tidsålder — komma att bliva missräknade, därför att Bibeln säger att de inte kan göra detta utan Gud själv. Herrens folk fruktar emellertid inte för framtiden emedan tron på Guds profetior och en rätt förståelse av dem driver ut fruktan.

Tro och fruktan kan inte bo i samma hjärta på samma gång.

Det profetiska ordet, som vi göra väl, om vi akta därpå, kunde inte förstås av dem, som uttalade dem innan tiden hade kommit för att de skulle kunna förstås. Som exempel härpå har vi Daniels profetia. Daniel önskade att förstå, men vi läsa i Dan. 12: 8—10:

"Och jag hörde detta, men förstod det icke, och jag frågade: "Min herre, vad bliver slutet på allt detta?" Då sade han: "Gå, Daniel, ty dessa ord skola förbliva gömda och förseglade intill ändens tid. Många skola då varda renade och tvagna och luttrade, men de ogudaktiga skola öva sin ogudaktighet, och ingen ogudaktig skall förstå detta, men de förståndiga skola förstå det".

Aposteln Petrus skriver i 1 Petr. 1: 10—12 om samma sak:

"Profeter hava ivrigt forskat och rannsakat — — — för att finna, vilken och hurudan tid det var som Kristi Ande i dem hänvisade till — — — och det blev uppenbart för dem, att det icke var sig själva, utan eder som de tjänade härmed etc."

Men någon frågar kanske: "Hur kan vi vara säkra på att profetiorna äro att lita på? Detta är en viktig fråga. Låt oss betrakta de profetior, som redan äro uppfyllda som en nyckel.

Efter förräderiet och syndafallet i Eden sade Gud till Ormen, (Sattans representant):

"Och jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan och mellan din säd och hennes säd. Denna skall söndertrampa ditt huvud, och du skall stinga den i hälen". (1 Mos. 3: 15).

Detta var den första profetia om en kommande Frälsare och Återlösare för världen. Han skulle icke vara av Adams säd utan av kvinnans säd. Hade han varit av Adams säd, så skulle han hava varit delaktig i Adams synd och dom, och därför oförmögen till att återlösa sin broder eller "giva Gud lösepenning för honom" (Ps. 49: 8).

Men kvinnans säd pekade framåt mot Kristus, som skulle födas av en jungfru. Hundratals år innan Jesus föddes, talade Guds profet därom med följande ord i Jes. 7: 14:

"Så skall Herren själv giva eder ett tecken: Se, den unga kvinnan (jungfrun) skall varda havande och föda en son, och hon skall giva honom namnet IMMANUEL, vilket betyder "GUD MED OSS". Kvinnans säd var vår Herre Jesus Kristus, vilken kom i tidens fullbordan och således uppfyllde denna profetia.

Mika 5: 2 säger oss mera härom:

"Men du Bet-Lehem Efrata, som är så ringa för att vara bland Juda släkter, av dig skall åt mig utgå *en* som skall bliva en furste i Israel, *en* vilkens härkomst tillhör förgångna åldrar, forntidens dagar". (Enligt gamla översättningen: "vilkens utgång har varit av begynnelsen och av evighet".)

Enligt denna profetia skulle Betlehem bli Jesu födelseort och vi veta, att det även blev så. Jesus föddes i Betlehem och därmed var nämnda profetia uppfylld. Detta är inte blott åsikter, nej, det är historiska fakta. Hans jungfru-modern, hans födelseby — kunde barnet ha utformat fullbordandet av dessa förutsägelser, vilka gjordes hundratal år förut?

Men detta är endast två händelser — det finns många flera. Beskrivningen angående den död, på vilken han skulle dö, den lidandets bågare som han skulle tömma, den grav i vilken han skulle bli lagd, den tidslängd som han skulle tillbringa i graven, hans uppståndelse från de döda, sändandet av den Helige Ande till lärjungarna på den första Pingstdagen — allt var förutsagt. Kunde väl människor hava skapat förutsättningar till uppfyllandet av allt detta, som sträcker sig långt utöver mänskligt förstånd eller uppfinningsförmåga? Kan det inte i stället erkännas vara Guds ledning i alltsammans? Är detta inte bevis på att det profetiska ordet är fast och säkert, ord som vi kan lita på? Att alla dessa profetiska förutsägelser blevo uppfyllda i *en* människas liv, är inte detta tillräckligt skäl för att kunna tro att JESUS KRISTUS VAR GUDS SON?

På samma sätt som profetiorna blivit uppfyllda i gångna tider, så är det även många profetior, som i dag hålla på att uppfyllas. *Några av dessa berör återvändandet av det judiska folket till sitt ursprungliga hemland, Palestina.* Varenda en av oss vet väl att detta är en händelse, som tillhör modern historia. Judarnas återvändande till Palestina är i sig självt ett tillräckligt bevis på att vi just nu leva i en tid, när Bibelns profetior hålla på att uppfyllas.

Kvarlevan av det judiska folket är i sig själv en sällsynt händelse eller företeelse i mänsklighetens historia. Många andra nationer förutom Israel har förlorat sitt oberoende under förtrycket av fiender, som ockuperat deras land. Jag kan dock icke tänka på något annat folk, som blivit så kringspritt som just Israels folk och ändå kunnat bevara sin identitet under århundraden, och slutligen visat sig äga förmåga till samling och återhämtning. Men Israels folk har utfört detta.

Under långa århundraden har Israels folk vandrat runt hela jorden intill dess ändar, utan att äga ett fädernesland, men det har aldrig förlorat sitt odödliga hopp om att någon gång få återvända till fädernas land — Palestina. Detta deras hopp, grundat på en stor tro, har blivit uppfyllt och så ser vi i dag Israel vara i deras utlovade land — en politisk verklighet i vår tid, ett under för både de som tro på det profetiska ordet och för dem som icke tro.

Under en tid, när många starka regeringar har blivit svaga, när kejsardömen och kungariket har ramlat, när konflikter och osäkerhet har angripit nuvarande riken och regeringar, *då har Israel blivit återfött*. Dess födelse har fångslat världen. Varför? Jo, emedan envar vet att Bibelns profetior har förutsagt just detta, att Israel skulle komma tillbaka till sitt land. Vi veta alla att "Herrens mun har talat detta".

För fyra tusen år sedan fick Abraham, den judiska rasens fader, av Herren Gud löfte om landet Palestina för hans efterkommande. *Se 1 Mos. 13: 14—15.*

För alla de som studerar Bibeln är nationen Israel, sådan den framträder i dag, mycket mer än en historisk händelse — den är en *profetisk händelse*. Ingen allvarligt sinnad person kan avfärda denna helt lätt såsom varande blott en tillfällighet. Nationens tillvaro är uppfyllandet av Herrens löfte till Abraham, varom vi läsa i nyss citerade bibelställe, 1 Mos. 13: 14—15, följande:

"Och Herren sade till Abraham, sedan Lot hade skilt sig från honom: "Lyft upp dina ögon och se från den plats, där du står, mot norr och söder och öster och väster, *ty hela det land, som du nu ser, skall jag giva åt dig och din säd för evärdlig tid.*"

Jag är själv inte någon jude, men i egenskap av trogen bibelforskare blev jag alldeles överväldigad av det jag såg i Israel, vid mitt besök där helt nyligen. En million sexhundratusen judar bor i Israel. Varanda en av dem är besjälad av pionjärernas ande, vilket haft till följd att deras uppoffrande och hårda arbete förvandlat en stor del av landet, som under många seklers tid varit ökenmark, till landet, som i äldre tider betecknades såsom ett *land som överflödade av mjölk och*

bonung. Det sjuder av verksamhet som i en bikupa där och vad som åstadkommits beträffande jordbruk, industri och ordning visar på vilket föredömligt sätt som de löst dessa problem. Vi vänta med glädje på varje framsteg som göres och fröjdas över varje välsignelse, som vi ser komma över detta folk. Men låt mig nu läsa för er några profetior angående Israels återvändande till Palestina:

"I Jer. 16: 14—16 läsa vi följande: "Se, därför skola dagar komma, säger Herren, då man icke mer skall säga: "Så sant Herren lever, han som har fört Israels barn upp ur Egyptens land", utan: "Så sant Herren lever, han som har fört Israels barn *upp ur nordlandet och ur alla andra länder*, till vilka han bortdrivit dem." *Ty jag skall föra dem tillbaka till deras land, det som jag gav åt deras fäder*. Se, jag skall sända bud efter många fiskare, säger Herren, och de skola uppfiska dem, och sedan skall jag sända bud efter många jägare, och de skola jaga dem ned från alla berg och alla höjder och ut ur stenklyftorna".

Hos profeten Amos 9: 14—15 finner vi detta uttalande: "Då skall jag återupprätta mitt folk Israel, när de bygga upp sina ödelagda städer, skola de ock få bo i dem, när de plantera vingårdar, skola de ock få dricka vin från dem, när de anlägga trädgårdar, skola de ock få äta deras frukt. Jag skall plantera dem i deras eget land, och de skola icke mer uppräckas ur det land, som jag har givit dem, säger Herren, din Gud."

Profeten Jesaja belyser utvecklingen i Jes. 41: 18—20 sålunda: "Jag skall låta strömmar rinna upp på höjderna och källor i dalarna, jag skall göra öknen till en vattenrik sjö och torrt land till vattenkällor. Och jag skall låta cedrar och akacieträd växa upp i öknen, jämte myrten och olivträd, och skall på hedmarken plantera både cypress och alm och buxbom, på det att man må både se och veta och akta på och förstå, att Herrans hand har gjort detta, att Israels Helige har skapat det."

Är det nödvändigt att särskilt kommentera dessa profetior? Om det så är, så är min kommentar denna: "Jag såg, vid mitt förutnämnda besök i Israel, att dessa profetior just nu hålla på att uppfyllas. Guds handlande med Israel är en av nycklarna som öppnar för oss Bibels profetior, vilka hjälper oss att förstå Guds plan för mänsklighetens Återlösning och Frälsning.

Vi leva nu i de sista dagarna av Evangelie tidsålder. Sedan den

första Pingstdagen har det stora Frälsningsverket bestått uti att kalla och avskilja de villiga, som skall utgöra Kristi församling. Men Bibeln säger att dessa Kristna är endast "*en liten flock*". Deras belöning för troheten mot Kristus och vandringen på den smala vägen är en *himmelsk* sådan. De komma att "regera med Kristus i tusen år". (se Upp. 20: 4).

Tusenårsåldern håller på att dagas för den syndsjuka mänskligheten, då Kristus kommer att regera och den jordiska sidan av hans Rike upprättas och Guds vilja skall ske på jorden, såsom den sker i himmelen.

Under denna ETTUSENÄRIGA regering kommer Guds löften att gå i fullbordan och alla släkten på jorden komma att bliva välsignade. Dessa omsluter både jude och hedning, träl och fri, man och kvinna.

"Ingenstades på mitt heliga berg (Rike) skall man då göra vad ont och fördärligt är, ty landet skall vara fullt av Herrens kunskap, likasom havsdjupet är fyllt av vattnet". (Jes. 11: 8). "Då skola de icke mer behöva undervisa varandra inbördes och säga: "Lär känna Herren", ty de skola alla känna mig, från den minste till den störste, säger Herren. Ty jag skall förlåta deras missgärningar, och deras synd skall jag icke mer komma ihåg. (Jer. 31: 34).

De profetior, vilka allaredan äro uppfyllda, ha gått i uppfyllelse med största noggrannhet och punktligt i enlighet med den profetiska förutsägelsen. Därav kunna vi också vara förvissade om att de profetior, som ännu vänta på sin fullbordan i framtiden, också komma att uppfyllas, när Guds rätta tid är inne. Från dessa fakta se vi framåt mot den gyllene tidsålder, som profetiorna talar om, då både jude och hedning skall rätt värdesätta det kommande Messias-rikets välsignelser, *vilka snart skola vara tillgängliga för alla de människor som äro villiga att lyda detta Rikes lagar och ledare, vår Herre Jesus Kristus — världens Frälsare. AMEN.*

(Översättning från engelska av broder Einar.)

Från redaktionen

På grund av vissa omständigheter — semestertid i tryckeriet, konventen såväl i Skandinavien som i Amerika — har utsändningen av innevarande nummer blivit försenad. Vi ha därför ansett det vara lämpligt sammanföra månaderna augusti och september till ett dubbelnummer med 44 sidors text.

Nästa nummer utkommer således i början av oktober 1955.

R e d.

Vid tanken på konventet i Slusemöllan, som utförligt refererats i detta nummer av Dagningen, fick jag från broder Herman Larsen nyligen ett meddelande om, att Syster Dina råkade ut för en mycket allvarlig olyckshändelse, som inträffade samma dag som vännerna lämnade konventet. Vid arbetet med städningen efter de inkvarterade gästerna, störtade hon hastigt med huvudet före, nedför den branta vindstrappan och blev liggande vid foten av densamma helt medvetlös. Syster Ragna var den som först fick syn på henne och styrde om att läkare och ambulans kom till platsen, varifrån hon skyndsamt fördes till sjukhuset i Odense. Broder Axel har sedan meddelat att Syster Dina nu är hemma igen och vårdas i hemmet. Hon har bl. a. brutit ena armen. Det inträffade manar alla Sanningens vänner till innerlig förbön för våra kära vänner i Slusemöllan, Syster Dina och broder Axel. Herren har väl någon mening med det som sker, ehuru vi inte nu kunna fatta eller förstå varför det sker. —

Samtidigt erinra vi oss att broder Axel Christensen i Slusemöllan fyller 60 år den 6 september 1955.

Dagningen vill härmed framföra en hjärtevarm hälsning med tack från Sanningens vänner i Sverige, för det stora nit och den varma kärlek, som han visat i offervilligt tjänande för Kristus och hans Sanning samt Bröderna.

Det är omöjligt att med ord beskriva vad vi, som deltagit i de årligen återkommande konventen i Slusemöllan, bevittnat, den kärleksgärning som dessa båda Herrens tjänare, syster Dina och broder

Axel, utfört och utför. Jesus sade i Matt. 23: 11: "Den som är störst bland eder, han vare de andras tjänare".

Med tanke på dessa båda tilldragelser för våra kära vänner, kommer jag att tänka på den danske biskopen i Odense Thomas Kingo's innehållsrika psalm (nr 365 i sv. psalmboken), som börjar sålunda:

"Sorgen och glädjen de vandra tillsammans, medgång och motgång här tätt följas åt" etc.

"Men vi veta, att för dem som älska Gud samverkar allt till det bästa". (Rom. 8: 28).

Broder Einar.

Den gyllene tidsålderns dagning

(Övers. från the Dawn's augustinumner av E. D.)

Bibeln har förklarat att en förbannelse skulle vila över människan och hennes jordiska hem under sex tusen år, och att det är omöjligt för människan själv att frigöra sig därifrån. I 1. Moseboks tredje kapitel, vers 19, finna vi denna förbannelse uttalad av Gud, Skaparen, till Adam i följande ord:

"I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd, till dess du vänder åter till jorden, ty av den är du tagen. Ty du är stoft, och till stoft skall du åter vardas."

Bibeln försäkrar oss emellertid om, att det var Guds avsikt redan från begynnelsen att genom den utlovade Messias och hans rike låta välsignelser komma över människorna och den rådande förbannelsen borttagas. Gud hade i sin plan fastställt en bestämd tid härför. Syndens och dödens regering hade tillåtits härska över människorna på jorden under 6 tusenårsdagar, ty, skriver Ap. Petrus (2 Petr. 3 vers 8).

"Men detta ena vare icke fördolt för eder, mina älskade, att en dag är för Herren såsom tusen år och tusen år såsom en dag."

Efter de sex tusenårsdagarna skulle följa den sjunde tusenårsdagen och under denna, skulle Gud ingripa på ett markant sätt i människornas angelägenheter, vilka skola bringas under hel kontroll under Messias tusenåriga regering på jorden. Om detta kunna vi läsa i Apg. 3: 20—21, i följande ord av Aposteln Petrus:

"på det att tider av vederkvickelse må komma från Herrens ansikte, och att han må sända den åt eder utkorade, Jesus Kristus, vilken himmelen måste upptaga intill tiderna för alltings återställelse, om vilka Gud av ålder har talat genom sina heliga profeters mun."